

Поклади, Божиќни пости 2005



Народниот гениј рекол:
„Од нејадење не се умира,
од прејадувanje – се умира“.

Оваа изрека ни е сосема добредојдена на почетокот од секој пост, иако не смееме да заборавиме дека постот не е целта, туку средство за доаѓање до неа. Постот е лек што Црквата му го препорачува на човекот заради негово исцеление, и не е услов без кој се може; напротив.

Во делот на телото медицината е и повеќе од јасна дека постот (онака како што го благословува Црквата) ја подобрува неговата општа благосостојба, со тоа што, кога се намалува количината на масни материји што се внесуваат во телото, започнува трошештето на резервните масти наталожени во организмот, коишто не се ништо друго туку отрови.

Тајната на телесниот пост во физиолошка смисла е во тоа што во текот на постот на телото му се случува детоксикација, телото се ослободува од вишокот на масти, се олеснува и се прочистува.

Другиот, исто толку важен аспект на постот, е душевниот. Ако храна за душата се заборовите, чувствата, мислите и желбите, за време на постот таа (душата) со зголемено внимание и будност започнува да бдее над себеси, над храната што ја прима и храната што ја исфрла. Аскезата, според Преданието на Црквата, треба да е умерена и секогаш во дослух со Духовниот отец кој поенаважки ги нашите слаби (и не само слаби) точки, умее правилно да ја одреди мерката што ни е потребна.

Целта на аскезата (постот) е о-светувањето на човекот, забивањето на Светиот Дух. Човекот поминува низ овој процес на телесно и душевно прочистување, за да може да ја прими Божествената храна содржана во заборовите на молитвата ‘Господи Исусе Христе, помилуј ме’.



„Хранаша

шребда да се внесува двапаши на ден, и шребда да се *jage*
присијојно, со справ *Божји*. Тоа значи дека иницијатива не шребда да се *jage*
од иноходца, штуку штојаш која се има природна иштребба и штоа штолку
ишто и то јадењешо и шиењешо да се чувсвствува по малку *тпаг*.
Таа симетрија без прешерување е иштетник на свештиот иносии.#

ΠΟΣΤ

свейши Серафим Саровски

Со олес на што дека овој број на Премин људите ќуваат да ја види свештеницата на денот во шекот на штраенето на Тожукниште Посши, се обидовме на следните сираници да им овозможиме на нашиите чишташепи увид во смислаша и значењето на сејшо она што претставува посшот...

Ќоја е смислаша на воздржувањето? Од што се воздржуваат? Дали од задоволување на своите симрасии? Како? (Зошто - воздржување?) И зошто свешиќи Ошци инсистираат на тоа дека симрасиите никако не треба да се јошиснуваат, шуку искачувачко да се - преобразуваат?

Евхаристискашта искана за учесиство на пийорийскашта шриеза (а на неа Е - ни помалку ни иовеке - САМЮОТ БОГ), тааси: 'вкусей и видей!', шишо ќе рече дека, која сшанува збор за човеково-што обожение, православнашта вера инсистира на две основни работи:

- на човековошо себейознание, и
 - на нейосредношо, лично искуство како основен мешод на познаниешо.

По шаш на аскеза и редовно учесишво во Свештише Тајни на Црквата си прасиште на душаша џреба да се преобразаш до симпак на мубов и успомциреноси, односно - мудрост.

За да ја поснапише соопштбата на здравјето (исцепение), човекот ќреба да научи да ји претпазни-ва соопштвениште симптоми (себеизнание) за да може да управува со нив, и од постапки да ји преобразу-ва во полезни и кон Тоја насочени.

Никој не може со сила да му намешне на човекот да биде добродешлен, да биде „добар“ и да вложува напор за освештување на својот живот. Никој освен блаќодатишта Сојја.

Житијепиште на Јулијанаша (свештеник Ошци) велаш дека најсилурен пат за спасувањето на добродетелите е доброволниот прифакане на сопраданашта во животот. Не заради самото прифакане, туку заради нивно надминуваче, до со смртта на бесстрастие.

Ова прештитошајува нейрекинашта работаша над себеси, нуркање во глабочините на сопственото битие, заради изнаодане начин да се биде едно со Тоѓа. Овој идти на искуствено себеизнание заради симекнување заедница со Христос на крајот значи здобивање на мудроста, уеломудреноста и пубоваша, како при основни апки во синдромот духовни блага, со кои човечката душа се закачува нреку аскетички подвиг во спрета со благодатишта.

Во продолжение можеше да ји проследише размислувањата на свеќите Ошуми за Јосифот од
Добротворбите, а ви нудиме и увид во некои искустви и интересни перспективи
за смислата на Јосифот во современата православна
теолоѓија.

ВХІСЬ БУГІ ІХ ТСЛІ БЫ ВГЛО
ГА ЄРУГЕНІ є СПЕСІ ГНЕ ЄПНІ